

Sygn. akt: III K 2/14

WYROK WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 roku.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Kaszyca

Protokolant: Agata Herman

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej: Małgorzaty Jazdończyk

po rozpoznaniu w dniach: 19 listopada i 14 grudnia 2015r., 18 stycznia i 18 lutego 2016r. sprawy:

A. T. (1), córki T. i K. z domu G., urodzonej (...) we W.,

oskarżonej o to, że:

I. w okresie od 14 listopada 2012r. do 28 grudnia 2012r. na terenie W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczyła powierzone jej mienie ruchome stanowiące przedmiot: leasingu na podstawie umów z dnia 19 czerwca o nr (...) i (...) pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. w postaci sprzętu biurowo-komputerowego i oprogramowania o wartości łącznej 45.888,94zł oraz leasingu na podstawie umów z 1 czerwca 2012r. o nr (...), (...) oraz (...) pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. o łącznej wartości 50.565,47zł w ten sposób, iż zleciła innym osobom przewiezienie w/w przedmiotów z lokalu wynajmowanego przez spółkę (...) we W. przy ul. (...) do miejsca ukrycia, czym działała na szkodę (...) S.A. oraz (...) S.A. powodując łączne straty w majątku w/w spółek w wysokości 96.454,41zł,

tj. o czyn z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk,

II. działając w okresie od 21 lutego 2012r. do 30 kwietnia 2012r. we W. z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła K. U. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, co najmniej 518.049,99zł tytułem nieopłacenia faktur za roboty budowlano-adaptacyjne w lokalu we W. przy ul. (...) w ten sposób, iż jako Prezes (...) Sp. z o.o. przy zawieraniu kolejnych ustnych umów na realizację poszczególnych etapów przedsięwzięcia wprowadziła K. U. w błąd co do kondycji finansowej reprezentowanej spółki oraz rzeczywistego zamiaru wywiązania się z zawieranych umów, domagając się ich realizacji pod pretekstem wstrzymania płatności do chwili zakończenia inwestycji, pomimo, iż stan majątkowy reprezentowanego podmiotu oraz jej samej nie pozwalał na terminowe pokrycie przyjętych zobowiązań,

tj. o czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk

I. uznaje oskarżoną A. T. (1) za winną tego, że w okresie od 14 listopada 2012r. do 28 grudnia 2012r. we W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczyła powierzone jej mienie ruchome stanowiące przedmiot: leasingu na podstawie umów z dnia 19 czerwca 2012r. o nr (...) i (...) pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. w postaci sprzętu biurowo-komputerowego i oprogramowania o wartości łącznej 45.888,94zł oraz leasingu na podstawie umów z 1 czerwca 2012r. o nr (...), (...) oraz (...) pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. w postaci sprzętu do kuchni o łącznej wartości 50.565,47zł, czym działała na szkodę (...) S.A. oraz (...) S.A. powodując łączne straty w majątku w/w spółek

w wysokości 96.454,41zł, tj. czynu z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 284§2 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżoną A. T. (1) za winną tego, że działając w okresie od 21 lutego 2012r. do 30 kwietnia 2012r. we W. z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła K. U. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w wysokości 518.049,99zł tytułem nieopłacenia faktur za roboty budowlano-adaptacyjne w lokalu we W. przy ul. (...) w ten sposób, iż jako Prezes (...) Sp. z o.o. przy zawieraniu kolejnych ustnych umów na realizację poszczególnych etapów przedsięwzięcia wprowadziła K. U. w błąd co do możliwości oraz zamiaru wywiązania się z zawieranych umów, powodując szkodę w wysokości 518.049,99zł w mieniu K. U., tj. czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk i art. 294§1 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85§1 i 2 kk i art. 86§1 kk wymierzone powyżej kary łączy i wymierza oskarżonej karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją Kodeksu Karnego, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015r. i art. 4§1 kk, wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres 5 (pięciu) lat próby;

V. na podstawie art. 46§1 kk orzeka obowiązek naprawienia szkody poprzez wpłatę przez oskarżoną na rzecz:

- (...) S.A. kwoty 45.888,94zł,
- (...) S.A. kwoty 50.565,47zł,
- K. U. kwoty 518.049,99zł;

VI. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty w sprawie.

Sygn. akt III K 2/14

UZASADNIENIE

Oskarżona A. T. (1) była większościovym udziałowcem i prezesem zarządu założonej w dniu 6 maja 2009 r. spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...) w L. (dalej spółka (...)). Przedmiotem działalności spółki była działalność rekreacyjno-gastronomiczna.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej A. T. (1) – k. 520-522, 532-536,
- umowa spółki (...) Sp. z o.o. w formie aktu notarialnego z dnia 6.05.2009 r. – k. 359-366.

A. T. (1) dzięki uzyskanemu w banku (...) kredytowi inwestycyjnemu na kwotę 480.000 zł i pożyczce w kwocie 250.000 zł uzyskanej od J. H. w 2009 r. otworzyła lokal o charakterze rekreacyjno-gastronomicznym w obrębie Centrum Handlowego Galeria (...) w L.. Lokal ten został wynajęty na podstawie umowy z dnia 7 maja 2009 r. od spółki (...) S.A. (której następcą prawnym została spółka (...) Sp. z o.o.) na okres 5 lat. Ponieważ prowadzona przez spółkę (...) działalność gospodarcza nie przynosiła zamierzonych dochodów, A. T. (1) dwukrotnie renegotjowała wysokość czynszu najmu. Pomimo tego czynsz najmu nie był przez nią płacony regularnie, przez co zadłużenie względem spółki (...) urosło do kwoty 646.515.88 zł.

A. T. (1) nie spłacała również pożyczki zaciągniętej u J. H.. Powyższe zobowiązanie stało się przedmiotem zawartej w dniu 20 lutego 2012 r. pomiędzy oskarżoną a pożyczkodawcą ugody sądowej,

w której A. T. (1) zobowiązała się do zapłaty na rzecz J.

i T. H. kwoty 297.904,11 zł w 30-stu miesięcznych ratach. A. T. (1) uregulowała tylko należności wynikające z 3 rat.

W dniu 13 kwietnia 2012 r. wynajmujący (...) Sp. z o.o. poinformował spółkę (...) o wypowiedzeniu umowy najmu z dniem 16 kwietnia 2012 r. wzywając jednocześnie do zapłaty kwoty 640.749,27 zł wraz z odsetkami, która to kwota wynikała z niezapłaconych przez spółkę (...) faktur za raty czynszu. Kolejnym pismem z dnia 18 maja 2012 r. (...) Sp. z o.o. odmówił spółce (...) wydania ruchomości znajdujących się na terenie przedmiotu najmu, powołując się na instytucję ustawowego prawa zastawu.

Spółka (...) pismem z dnia 13 czerwca 2012 r. uznała roszczenie do kwoty 613.949,08 zł i w tym zakresie wystosowała propozycję ugody, która nie została zaakceptowana przez wynajmującego, który następnie skierował do Sądu Rejonowego w Legnicy wnioski o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu (sporządzonemu przy zawarciu umowy najmu) o poddaniu się rygorowi egzekucji ze strony A. T. (1) reprezentującej spółkę (...) do kwoty 119.052,48 euro wynikającej z czynszu i opłat eksploatacyjnych. Na podstawie wydanego postanowienia komornik wszczął egzekucję z majątku spółki (...), dokonując m.in. w dniu 6 września 2012 r. zajęcia należących do spółki ruchomości i udziałów w spółce (...)(...)

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. T. (1) – k. 520-522, 532-536,
- zeznania świadka J. G. – k. 78-80,
- zeznania świadka P. G. – k. 282-283,
- kopia materiałów z postępowania egzekucyjnego o sygn. akt komorniczych Km 2566/12 – k. 35-46, 83-119, 276-281, 381,
- kopia wypowiedzenia umowy najmu lokalu w Galerii (...) wobec zadłużenia (...) Sp. z o.o. na kwotę 640.749,27 zł – k. 262-263,
- pismo dot. odmowy wydania ruchomości z lokalu w Galerii (...) – k. 264-266,
- kopia propozycji ugody z (...) Sp. z o.o. – k. 267-270,
- kopia pism A. T. w sprawie spłaty zadłużenia i sytuacji spółki (...) Sp. z o.o. – k. 271-272, 274-275, 284-286,
- kopia protokołu ugody sądowej o sygn. I C 579/11 z dnia 20.02.2012 r. na kwotę 297.904,11 zł – k. 297-298.

Spółka (...) za rok 2009 wykazała stratę w wysokości 297.127 zł. Rok 2010 zakończyła z minimalnym zyskiem 731,67 zł. Na dzień 29 listopada 2012 r. spółka (...) zalegała z opłatą składek w ZUS w łącznej kwocie 21.744,20 zł. Na dzień 30 listopada 2012 r. spółka nie posiadała zaległości

w Urzędzie Skarbowym w L. z tytułu należności wobec Skarbu Państwa.

Dowód:

- kopia informacji z Urzędu Skarbowego dot. zaległości podatkowych (...) Sp. z o.o. – k. 299,
- kopia informacji z ZUS dot. zaległości podatkowych (...) Sp. z o.o. – k. 300,
- informacja o sytuacji finansowej (...) Sp. z o.o. – k. 314-340.

W dniu 29 grudnia 2011 r. A. T. (1) w imieniu spółki (...) zawarła z (...) Sp. z o.o. Zakłady (...) z/s przy ul. (...), W. umowę o najem lokalu przy ul. (...) o powierzchni 1065 m². Umowa miała obowiązywać od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia 31 stycznia 2017 r.

W art. 5.1. umowy strony ustaliły, iż:

- do dnia 28 lutego 2012 r. najemca nie będzie uiszczał należności za czynsz najmu ze względu na planowane prace adaptacyjne;
- w okresie od 1 marca do 31 marca 2012 r. najemca nie będzie uiszczał należności za czynsz najmu, o ile postęp prac będzie wskazywał, iż spółka rozpocznie działalność operatywną w dniu 1 kwietnia 2012 r.

Dowód:

- zeznania świadka D. L. – k. 438-441, 461-463, 703,
- kopia umowy najmu lokalu przy ul. (...) z dnia 29.12.2011 r. – k. 301-307,
- wypis aktu notarialnego z dnia 14.05.2012 r. – umowa spółki (...) – k. 311,
- kopia protokoły zdawczo-odbiorczego – k. 444, 488-489.

O przeprowadzenie prac adaptacyjnych w lokalu przy ul. (...) A. T. (1) zwróciła się do J. S. (1), który wykonywał już dla niej prace budowlane w (...) w L.. J. S. (1) w tym czasie zatrudniony był w firmie (...)K. U..

W dniu 21 lutego 2012 r. A. T. (1) w imieniu spółki (...) zawarła z K. U. umowę na wykonanie robót rozbiórkowych i wzmacniających w terminie do dnia 28 lutego 2012 r. oraz jednostronnych ścian gipsowo-kartonowych i murowanych do dnia 29 lutego 2012 r. K. U. zawarł również z A. T. (1) ustną umowę dotyczącą przeprowadzenia całości prac adaptacyjnych na obiekcie.

W momencie zawierania ustnego porozumienia brak było całości dokumentacji projektowej i technicznej, w związku z czym firma (...) wykonywała zlecone prace w miarę dostarczania przez A. T. (1) wyżej przywołanych dokumentów.

Prace były wykonywane terminowo, a A. T. (1) regulowała należności określone w fakturach VAT wystawianych przez K. U. i podpisywała protokoły odbioru – nie kwestionując jakości i zakresu wykonanych prac. I tak, A. T. (1) uregulowała należności w wysokości:

- 18.450 zł – faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 06.02.2012 r.,
- 9.000,01 zł – faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 12.03.2012 r.,
- 8.000,01 zł – faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 19.03. 2012 r.

Należności za wykonane przez K. U. prace w kwocie 405.900 zł (330.000 zł netto + VAT - faktura VAT nr (...) z dnia 15.03.2012 r.) oraz 112.149,99 zł (91.178,85 zł netto + VAT - faktura VAT nr (...) z dnia 26.03.2012 r.) nie zostały przez A. T. (1) uiszczone. Brak zapłaty za w/w faktury oskarżona uzasadniała koniecznością dokonania oceny wykonanych prac. Jednocześnie zapewniała, iż całość należności wynikających z faktur zapłaci po zrealizowaniu przez firmę (...) całości inwestycji.

Z uwagi na brak płatności za w/w faktury K. U. 20 kwietnia 2012 r. odstąpił od wykonywania dalszych prac i próbował zabrać z terenu budowy sprzęt budowlany, na co A. T. (1) zareagowała wezwaniem ochrony.

A. T. (1) zakwestionowała wartość wykonanych prac określonych w fakturach i przedłożyła porozumienie datowane na 25 kwietnia 2012 r., w którym zadeklarowała gotowość zapłaty kwoty 70.000 zł (faktura VAT (...)) w terminie do dnia 30 kwietnia 2012 r. oraz kwoty 218.331,00 zł w terminie do dnia 4 maja 2012 r.

Gdy A. T. (1) powzięła wiadomość o opuszczeniu przez pracowników K. U. terenu robót uznała powyższe za odstąpienie od umowy z dnia 21 lutego 2012 r. po stronie wykonawcy i wystawiła z tego tytułu w notę obciążeniową kwotę 460.000 zł.

Pismem z dnia 7 maja 2012 r. (doręczonym w dniu 18 maja 2012 r.) K. U. wezwał spółkę (...) do uregulowania należności wraz z odsetkami ustawowymi za fakturę VAT nr (...) (kwota 330.000 zł netto + VAT, termin płatności 45 dni) oraz fakturę VAT nr (...) (kwota 91.178,85 zł netto + VAT, termin płatności 14 dni).

W odpowiedzi na pismo A. T. (1) wystosowała oświadczenie o kompensacie należności wynikającej z wystawionej przez spółkę (...) noty obciążeniowej w wysokości 460.000 zł z uznanym przez nią roszczeniem K. U. do kwoty 318.641,86 zł i domagała się zapłaty pozostałej kwoty 141.358,86 zł.

Dowód:

- zeznania świadka K. U. – k. 130-133, 391, akta sprawy II K 212/15 (pomoc sądowa),
- zeznania świadka J. S. (1) – k. 389, akta sprawy II K 212/15 (pomoc sądowa),
- zeznania świadka B. L. – k. 404, 702,
- umowa zlecenia na wykonanie robót rozbiórkowych z dnia 21.02.2012 r. – k. 134-135,
- kopie faktur wraz z protokołami odbioru – k. 136-146,
- projekt porozumienia z dnia 25.04.2012 r. – k. 147,
- kopia informacji wraz z fakturą korygującą – k. 148-149,
- kopia wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem doręczenia – k. 150-151,
- kopia oświadczenia o kompensacie – k. 152,
- kopia wezwania przedsądowego – k. 153,
- kopia korespondencji mailowej – k. 154-257,
- protokół przejęcia obiektu i wykaz narzędzi – k. 400-403.

Ostatecznie prace budowlano-adaptacyjne w lokalu przy ul. (...) zostały ukończone przez odrębny od firmy (...) podmiot. A. T. (1) poniosła łączny koszt przeprowadzenia w/w prac w łącznej wysokości ok. 315.000 zł netto.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej A. T. (1) – k. 532-536.

W dniu 14 maja 2012 r. A. T. (1) działając jako prezes zarządu spółki KP zawarła z J. R. działającym w imieniu Agencji (...) S.A. z/s w L. umowę powołującą spółkę (...) we W.. Kapitał zakładowy spółki został określony na kwotę 1.175.000,00 zł, z czego KP objęła 755 udziałów o łącznej wartości 755.000 zł, natomiast (...) 420 udziałów o łącznej wartości 420.000 zł. Spółka (...) określone w umowie udziały objęła wkładem niepieniężnym w postaci prawa najmu lokalu użytkowego przy ul. (...) na podstawie zawartej w dniu 29 grudnia 2011 r. umowy z (...) Sp.

z o.o. razem z nakładami poniesionymi na przedmiot najmu w postaci robót budowlanych o wartości 653.829,33 zł oraz maszyn, urządzeń, elementów nagłośnienia i mebli biurowych stanowiących majątek spółki (...).

Dowód:

- wypis aktu notarialnego z dnia 14.05.2012 r. – umowa spółki (...) (...) (...) z o.o. – k. 311.

W dniu 1 czerwca 2012 r. A. T. (1) działając jako prezes zarządu spółki (...) (leasingobiorca) zawarła z (...) S.A. 3 (trzy) umowy leasingu:

a) (...), której przedmiotem był sprzęt

o łącznej wartości 14.788,83 zł (12.023,44 zł netto + VAT) w postaci:

- stołu do pracy z otworem na odpady o wym. 900x500x850 rok prod. 2012,
- stołu ze zlewem 1 komorowym model (...). 800x600x850 rok prod. 2012,
- podstawy pod zmywarkę model (...). 565x610x840 rok prod. 2012,
- stołu model OP- (...). 500x600x850 rok prod. 2012,
- stołu roboczego z szafką i drzwiami przesuwanymi model (...). 1400x600x850 rok prod. 2012,
- stołu do pracy z półką na kołach model (...). 1700x500x850 rok prod. 2012,
- stołu ze zlewem 1-komorowym i półką model (...). 1600x700x850 rok prod. 2012,
- stołu roboczego z półką na kołach o wym. 600x500x850 rok prod. 2012,
- podstawy do pieca model (...). 980x820x1000 rok prod. 2012,
- stołu roboczego z szafką i bokiem 3 szuflad – model 0410 wym. 400x700x850,
- stołu z półką o wym. 1000x7000 – rok prod. 2012;

b) nr (...), której przedmiotem był sprzęt

o łącznej wartości 15.748,71 zł (12.803,83 zł netto + VAT) w postaci:

- chłodziarki podblatowej model (...),
- szafy chłodniczej 700 l model (...) (...),
- kostkarki do lodu model (...);

c) (...), której przedmiotem był sprzęt

o łącznej wartości 31.657,99 zł (25.738,20 zł netto + VAT) w postaci:

- zmywarki uniwersalnej 500x500 4,9kW,
- pieca do pizzy,
- frytkownicy 2 x 8l,
- kuchni elektrycznej z piekarnikiem,
- dwóch zmywarek do naczyń aristarco,

- kontaktu grillowego (...).

Dowód:

- zeznania świadka J. C. – k. 29-31, 703,
- kopia umowy leasingu (...) wraz z załącznikiem i fakturą – k. 54-58,
- kopia umowy leasingu (...) wraz z załącznikiem i fakturą – k. 60-62,
- kopia umowy leasingu (...) wraz z załącznikiem i fakturą – k. 64-66.

W dniu 19 czerwca 2012 r. A. T. (1) działając jako prezes zarządu spółki (...) (leasingobiorca) zawarła z (...) S.A. umowę leasingu nr (...), której przedmiotem był sprzęt komputerowy i oprogramowanie określone w załączniku nr 2 do umowy

o wartości 16.468,14 zł netto + VAT, tj.:

- tablet m-ki F. model (...) nr ser. (...),
- trzy drukarki paragonowe m-ki (...) model (...) nr ser. od (...)do (...)(...),
- adapter m-ki F. model C. (...)nr ser. (...),
- dwa zasilacze awaryjne (...) m-ki E. model E. (...)VA rok prod. (...)nr ser. (...)i (...),
- ramię mocujące,
- serwer A. (...) i 3 m-ki A. model i 3 rok (...)nr ser. (...),
- switch 24-portowy m-ki (...)model (...) rok prod. (...) nr ser. (...),
- router m-ki D. (...) model (...)rok prod. (...) nr ser. (...),
- zasilacz awaryjny (...) m-ki E. model E. (...)VA rok prod. (...) nr ser. (...),
- trzy terminale m-ki (...) model (...) 4.3 rok prod. (...) nr ser. (...)do (...).

Wyżej wymienione przedmioty, których wartość została określona na kwotę 29.420.80 netto zł + VAT, na mocy umowy z dnia 19 czerwca 2012 r. zostały przewłaszczone na rzecz finansującego z zastrzeżeniem zwrotnego przeniesienia własności.

Dowód:

- zeznania świadka P. S. – k. 68-70, 688-689,
- kopia umowy leasingu nr (...) wraz z ogólnymi warunkami umownymi – k. 6-8,
- kopia specyfikacji przedmiotu leasingu – k. 9,
- umowa przewłaszczenia wraz z załącznikiem – k. 10-12,
- kopia faktury VAT MP (...) – k. 14.

Pismem z dnia 25 lipca 2012 r. K. U. wezwał (...) Sp. z o.o. do zapłaty kwoty 518.049,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi, wynikającej z niezapłaconych faktur VAT nr (...) z dnia 15 marca 2012 r. oraz nr (...) z dnia 26 marca 2012 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 25 lipca 2012 r. K. U. wobec (...) Sp. z o.o. – k. 398.

W dniu 2 sierpnia 2012 r. spółka (...) reprezentowana przez pełnomocnika S. K. dokonała sprzedaży na rzecz A. T. (1) wszystkich 833 należących do spółki (...) udziałów w spółce (...) o łącznej wartości nominalnej 833.000 zł

Dowód:

- umowa sprzedaży udziałów w spółce (...) z dnia 2 sierpnia 2012 r. – k. 352-354.

Pismem z dnia 28 sierpnia 2012 r. (...) Sp. z o.o. wezwała (...) w organizacji do zapłaty kwoty 124.511,87 zł wynikającej z niezapłaconych faktur za miesiąc lipiec i sierpień 2012 r.

Dowód:

- kopia wezwania do zapłaty (...) Sp. z o.o. z dnia 28.08.2012 r. – k. 417-418.

Wobec braku terminowej zapłaty za raty leasingowe (...) S.A. pismem z dnia 31 października 2012 r. wezwała (...) Sp. z o.o. do natychmiastowej zapłaty i wypowiedziała umowę leasingu, a następnie pismem z dnia 21 stycznia 2013 r. do wydania ruchomości określonych w załączniku (specyfikacji) do umowy. Przedmioty będące przedmiotem umowy leasingu nie zostały przez A. T. (1) zwrócone.

Dowód:

- zeznania świadka J. C. – k. 29-31, 703,
- kopia wypowiedzenia umowy leasingu wraz z potwierdzeniem doręczenia – k. 15, 17,
- kopia wezwania do wydania ruchomości – k. 19-20.

Pismem z dnia 9 listopada 2012 r. (...) Sp. z o.o. wypowiedziała (...) umowę najmu z dnia 29 grudnia 2011 r. w trybie natychmiastowym.

Dowód:

- kopia wypowiedzenia umowy najmu lokalu przy ul. (...) wraz z potwierdzeniem nadania – k. 419.

A. T. (1) nie opłacała również w terminie rat leasingowych ustalonych na podstawie umów zawartych z (...) S.A., która w dniu 23 listopada 2012 r. wypowiedziała spółce (...) umowy leasingowe i wezwała do natychmiastowego zwrotu ruchomości.

W dniu 10 grudnia 2012 r. (...) S.A. zleciła (...) Sp. z o.o. odbiór i zabezpieczenia przedmiotów będących przedmiotem umów leasingu zawartych z A. T. (1). Przedstawiciel firmy kilkakrotnie bezskutecznie próbował skontaktować się z A. T. (1), przyjeżdżał do Galerii (...), aby uzyskać informacje w zakresie lokalizacji w/w sprzętu. Na przełomie marca/

kwietnia od dyrektora (...) uzyskał informację, iż z uwagi na długi wypowiedziano umowę najmu KP. Wysłane w dniu 28 lutego 2013 r. na adres KP wezwanie do zwrotu sprzętu nie zostało odebrane.

Dowód:

- zeznania świadka P. S. – k. 68-70, 688-689,
- kopia wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy (...)– k. 59,
- kopia wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy (...) – k. 63,
- kopia wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy (...)– k. 67.

Pismami z dnia 6 marca 2013 r. i 10 maja 2013 r. (korekta) (...) Sp. z o.o. złożyła oświadczenie o przysługujących jej względem (...) wierzytelności w wysokości 209.031,21 zł z wierzytelnością (...) tytułem kaucji gwarancyjnej w kwocie 176.843,21 zł.

Dowód:

- oświadczenia o potrąceniu – k. 422, 423, 483, 484.

W dniu 14 listopada 2012 r., z uwagi na zaległości w płatnościach za energię elektryczną, zarządca budynku przy ul. (...), w którym działalność prowadziła (...) odłączył zasilanie. A. T. (1) postanowiła zakończyć działalność (...) Poleciała pracownikowi spółki (...), aby przewiózł całe wyposażenie lokalu - w tym przedmioty uzyskane na podstawie umów leasingu zawartych z (...) S.A. i (...) S.A. - do garaży przynależnych do mieszkania wynajmowanego przez A. T. (1) znajdujących się przy ul. (...) we W.. M. B. (1) kilkakrotnie realizował kursy, wywożąc mienie znajdujące się w lokalu (...). W dniu 28 grudnia 2012 r. pojazd, którym M. B. (1) przewoził w/w przedmioty, został zatrzymany i ujawniono w nim elementy instalacji wentylacyjnej zabranej z lokalu przy ul. (...).

Dowód:

- zeznania świadka J. S. (2) – k. 411-412, 704,
- zeznania świadka M. B. (1) – k. 434-436, 454-456, 689,
- zeznania świadka D. L. – k. 438-441, 461-463, 703,
- protokół zatrzymania rzeczy – k. 427-431,
- protokół oddania rzeczy na przechowanie – k. 432-433,
- płyta CD z zapisem oraz wydruki zdjęć po dewastacji lokalu przy ul. (...) – k. 464-474.

W dniu 25 czerwca 2013 r. A. T. (1) została oskarżona o popełnienia czynów z art. 300 § 1 k.k., art. 301 § 1 k.k. i art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 308 k.k. na szkodę (...) Sp.

z o.o. J. i T. H. oraz (...) S.A.,

a także o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na szkodę „R. & R. Sp. j. K. i P. R. z/s w S..

Dowód:

- kopia aktu oskarżenia w sprawie 3 Ds. 227/12 – k. 495-510,
- kopia potwierdzenia przelewu – k. 513,

- kopia wydruku kasowego dot. (...) Sp. z o.o. – k. 514,
- kopia protokołu rozprawy z dnia 9.12.2013 r. – k. 520-522.

A. T. (1) urodziła się (...) Jest rozwódką i ma na utrzymaniu dziecko w wieku (...). Legitymuje się wykształceniem wyższym, z zawodu jest (...). Utrzymuje się ze świadczenia usług doradczych na terytorium (...) i uzyskuje z tego tytułu miesięczny dochód w wysokości 1700 zł. Według oświadczenia leczy się psychiatrycznie i odwykowo, w przeszłości leczyła się także neurologicznie. Nie posiada majątku oprócz uszkodzonego pojazdu m-ki L. (...) o wartości 7000 zł.

Była uprzednio karana sędownie. Wyrokiem Sadu Rejonowego w L. z dnia 11 kwietnia 2014 r., w sprawie o sygn. VIII K 484/13 została skazana za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 2 lat.

Dowód:

- dane osobowe - k. 528,
- dane o karalności – k. 673.

A. T. (1) nie jest chora psychicznie w rozumieniu czynnego procesu psychotycznego ani upośledzona umysłowo. Stwierdzone

u niej uzależnienie od alkoholu oraz zaburzenia osobowości, a także podawane w wywiadzie zaburzenia depresyjne nie mają znaczenia orzeczniczego w niniejszej sprawie. T. criminis A. T. (1) nie miała z przyczyn chorobowych zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem – warunki z art. 31 § 1 2 k.k. nie zachodzą.

Dowód:

- kopia opinii sądowo-psychiatrycznej – k. 511-512.

Oskarżona A. T. (1) przesłuchiwana w charakterze podejrzanej w dniu 19 kwietnia 2013 r. (k. 260-261) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i odmówiła składania wyjaśnień.

Przesłuchiwana po raz kolejny w dniu 25 listopada 2013 r. (k. 523-526) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniała, iż reprezentując spółkę (...) zawarła umowy leasingowe na dostarczenie sprzętu do lokalu (...) przy ul. (...) we W..

Przesłuchiwana w dniu 9 grudnia 2013 r. przed Sądem Rejonowym w L. w sprawie o sygn. VIII K 484/13, gdzie wyjaśniała w charakterze oskarżonej m.in. o czyn z art. 300 § 1 k.k. (k. 520-522), oskarżona A. T. (1) tłumaczyła, iż spółka (...) została utworzona w maju 2009 r. w celu prowadzenia działalności w Galerii (...). Umowa najmu lokalu została zawarta z J. M. działającym w imieniu (...) Sp. z o.o. Wyjaśniała, iż po 6 miesiącach funkcjonowania spółki uznała, iż czynsz najmu jest za wysoki i podjęła próbę jego renegotjacji z poziomu 50.000 zł do 30.000 zł miesięcznie. Negocjacje zakończyły się na kwocie 35.000 zł. Kolejna obniżka czynszu nastąpiła do kwoty 24.000 zł, a J. M. i A. B. udzielili spółce (...) przelewem pożyczki w kwocie 200.000 zł, która została spłacona. Oskarżona jak wyjaśniała, płaciła mniej z tytułu należności czynszowych niż wynikało to z umów. Posiadała zaległości w ZUS, które spłacała ratalnie. Nie posiadała zobowiązań względem Urzędu Skarbowego i pracowników. W latach 2010-2011 względem spółki (...) nie były wszczynane egzekucje komornicze.

Odnośnie (...) oskarżona wyjaśniała, iż w maju złożyła wniosek na nowe przedsięwzięcia gospodarcze do Agencji (...)

w L., udzielającej niskooprocentowanych pożyczek na działalność innowacyjną. Oskarżona zamierzała rozpocząć we W. działalność polegającą na transmisji wydarzeń sportowych w technologii (...). Ostatecznie pożyczka została udzielona.

W grudniu 2011 r. spółka (...) podpisała umowę najmu obiektu przy ul. (...) we W.. W umowie zaznaczono, iż docelowym najemcą jest spółka (...), która wtedy jeszcze nie istniała. Było związane to z tym, iż (...) W. nie przelał w terminie środków do (...), która z kolei nie mogła przelać ich do (...) i uniemożliwiło to zawarcie umowy spółki. (...) deklarował, że będzie dysponował środkami do końca 2011 roku, dlatego też umowa została podpisana z końcem grudnia. Pierwsze środki na inwestycję we W. zostały przekazane w maju 2012 r. w wysokości 420.000 zł (i wtedy też została podpisana umowa spółki), następnie w sierpniu 2012 r. w kwocie 380.000 zł. Oskarżona tłumaczyła, iż w przypadku gdy środki wpłynęłyby zgodnie z terminem w grudniu 2011 r., to do końca stycznia 2012 r. spełnione zostałyby wszelkie formalności związane ze sprzedażą udziałów na jej rzecz.

Opóźnienie w przepływie środków wymusiło konieczność finansowania prac adaptacyjnych, płacenia czynszu i innych zobowiązań ze środków spółki (...). Pieniądze te oskarżona osobiście pożyczyła jako osoba prywatna od inwestorów z (...).

W sierpniu 2010 r. doszło do przeniesienia udziałów ze spółki (...) na rzecz oskarżonego. Z powodu opóźnienia po stronie (...) wartość udziałów w (...) została zawyżona w celu kompensacji straty w wysokości 250.000 zł. Strata powstała, ponieważ spółka płaciła czynsz, nie prowadząc jednocześnie działalności. Brak było środków na zakup urządzeń, które miały być nabyte ze środków (...). Spółka (...) została zamknięta w listopadzie 2012 r. z uwagi na brak płynności finansowej.

Spółka (...) prowadziła działalność w postaci kręgielni. Oskarżona informowała właścicieli (...) o braku spodziewanych dochodów, dlatego zaskoczeniem było dla niej, kiedy w kwietniu 2012 r. wypowiedziano jej umowę najmu.

Oskarżona w 2009 r. pożyczyła od J. H. kwotę 250.000 zł. Wobec nieuiszczenia przez oskarżoną rat pożyczki została pozwana przez pożyczkodawcę. W 2012 r. została zawarta ugoda sądowa. Pierwsze 3 raty oskarżona spłaciła zgodnie z harmonogramem spłat, potem nie miała już środków. Po 3 miesiącach zapłaciła kwotę 30.000 zł. Z uwagi, iż w kwietniu spółka (...) zaprzestała działalności, a w listopadzie taki sam los spotkał spółkę (...) oskarżona nie miała środków na spłatę kolejnych rat.

Oskarżona wyjaśniała dalej, iż w 2009 r. zaciągnęła na rzecz spółki (...) kredyt inwestycyjny na kwotę 480.000 zł, dla którego zabezpieczeniem były lokata na rachunku spółki (...) w kwocie 100.000 zł, środki trwale KP o wartości 1.200.000 zł wg stanu na dzień uzyskania kredytu oraz poręczenie z (...) Funduszu Poręczeń w wysokości 150.000 zł. Lokata na rachunku miała być zgodnie z ustnymi ustaleniami z dyrektorem banku (...) krótkoterminowym, półrocznym zabezpieczeniem. Po 5 miesiącach oskarżona zaczęła składać wnioski o zwolnienie w/w lokaty spod zabezpieczenia, co pozostało bez odzewu ze strony (...).

W zakresie likwidacji lokaty oskarżona wyjaśniała, iż w dniu 27 maja 2012 r. sprawdzając stan rachunków poprzez konto internetowe zauważyła, że środki z lokaty były dostępne. Uznając, że jej wniosek został wreszcie uwzględniony, przelała znajdujące się na niej środki na konto KP albo swoje prywatne. Pieniądze w ten sposób uzyskane zostały przeznaczone na spłatę zobowiązań. Prawdopodobnie na dzień likwidacji lokat spółka (...) posiadała zobowiązanie na kwotę 90.000 zł na poczet kredytu bankowego, aktualne były również pozostałe zabezpieczenia. (...) zapłacił pozostałą kwotę i w ocenie oskarżonej bank został w całości zaspokojony. J. H. nie otrzymał żadnych pieniędzy ze zlikwidowanej lokaty. Kilka dni później oskarżona zadzwoniła do banku i dowiedziała się, że pieniądze na lokacie stały się dostępne z powodu błędu informatyka. Do tego oskarżona rozdysponowała już środki, nie pamiętając komu je przekazała.

Względem spółki (...) zaopatrującej spółkę (...) w piwo oskarżona posiadała zadłużenie w kwocie 4.818 zł. Zaprzeczała, iż wygenerowała dowód przelewu w w/w kwocie, a w rzeczywistości przelała jedynie 40 zł.

Odpowiadając na pytania oskarżona wyjaśniała, iż na koniec 2011 r. spółka (...) wykazywała niewielki zysk, nie pamiętała, czy strata na koniec tego roku była wykazywana. Nie była w stanie oszacować, czy zadłużenie kręgielni następnie malało czy wzrastało. W czerwcu 2012 r. oskarżona uznała należność (...) na kwotę ok. 600.000 zł. W okresie od kwietnia do czerwca 2012 r. nie informowała właścicieli w/w spółki, iż udziały spółki (...) zostały wniesione do spółki (...) oskarżona chciała zawrzeć umowę jako osoba prywatna, a nie jako spółka (...). Wkład w (...) miał polegać na inwestycji kwoty 350.000 zł w remont i wyposażenie. 150.000 zł miało być wniesione gotówką. Kwotę tę oskarżona posiadała odzyskując kwotę pożyczki, udzielonej przez nią spółce (...). Pozostała kwota też miała zostać odzyskana od spółki (...). W spółkę (...) oskarżona zainwestowała 600.000 zł z prywatnych środków, również pożyczonych od innych osób. Oskarżona tłumaczyła, że przedstawiciele (...) zaniżyli wartość środków trwałych (...) kręgielni, wyceniając je na kwotę 150.000 zł zamiast realnej wartości rynkowej opiewającej na kwotę 700.000 zł. Oskarżona nie miała wiedzy, iż komornik podejmuje czynności w celu zabezpieczenia roszczeń (...), dowiedziała się o tym dopiero we wrześniu. W dokumentacji spółki (...) należności firmy (...) widnieją jako niezapłacone. Pożyczka na rzecz (...) w kwocie 200.000 zł została spłacona w terminie w ciągu 1,5 roku.

Przesłuchiwana w dniu 23 grudnia 2013 r. (k. 532-536) oskarżona A. T. (1) przyznała się do popełnienia czynu opisanego w pkt I zarzutu. Wyjaśniała, iż w okresie listopada 2013 r. została zamknięta spółka (...). Na spłatę zobowiązań względem wierzycieli oskarżona zastawiała w lombardzie telewizor 55-calowy z zamiarem jego wykupu w przypadku pojawienia się nowego udziałowca z wkładem finansowym. Jak tłumaczyła, miała nadzieję, iż (...) jako udziałowiec dokapitalizuje spółkę, o co zresztą wnioskowała wielokrotnie. Uzyskane pieniądze w kwocie 2000 zł zostały przeznaczone na wypłaty dla pracowników oraz na zwrot dla dzieci, które miały mieć zorganizowane urodziny w kręgielni. Ostatecznie telewizor został sprzedany, a pozostały sprzęt został umieszczony w magazynie. Kasy fiskalne i sprzęt zarządzający gastronomią został spakowany w karton i oskarżona nie miała wiedzy, co się z nim stało, przypuszczając, iż ktoś mógł go wynieść. Oskarżona prowadziła negocjacje z deweloperem z O. odnośnie otwarcia nowego lokalu. W lombardzie poznała osobę, która przedstawiła się jako T. K.. Mężczyzna dopłacił do telewizora kwotę 2500 zł i w ten sposób zaczęła się jego znajomość z oskarżoną. Po upływie 2 miesięcy T. K. zaoferował kwotę 4000 zł za przekazanie w ramach zastawu projektorów. Mężczyzna zabrał sprzęt, a potem zaczął unikać oskarżoną, miał również oszukać jeszcze kolegę oskarżonej.

Odnośnie czynu na szkodę K. U. A. T. (1) wyjaśniała, iż wszelkie negocjacje odbywały się za pośrednictwem J. S. (1), który wykonywał wcześniej dla oskarżonej prace w Galerii (...). J. S. (1) sporządził wycenę prac w lokalu przy ul. (...), termin wykonania prac i płatności również został określony. Ponieważ prace nie były należycie wykonywane - a ustalono, iż płatności będą następować po kolejnych etapach prac - oskarżona uznała, iż nie ma powodu, aby płacić. Dodatkowo oskarżona tłumaczyła, że sposób prowadzenia prac naraził ją na dodatkowe koszty i uniemożliwił oddanie lokalu w terminie. Ostatecznie prace zostały wykonane przez pracowników oskarżonej i udziale innych firm, za co oskarżona zapłaciła łącznie ok. 315.000 zł netto. Oskarżona wystawiła również K. U. notę obciążeniową, ale nie wystąpiła z powództwem do sądu cywilnego z uwagi na brak środków. Oskarżona odpowiadając na pytanie Prokuratora wskazywała nadto, iż sprzęt z umów wymienionych w zarzucie nie był wywożony na ul. (...) we W. tylko do magazynu. Oskarżona nie potrafiła wskazać jego lokalizacji.

Przesłuchiwana w dniu 23 grudnia 2013 r. (k. 537-538) przyznała się do popełnienia czynu na szkodę (...) S.A. oraz (...) S.A.

i wyraziła wolę dobrowolnego poddania się karze w tym zakresie. W zakresie doprowadzenia firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem miała rzeczywistą wolę prowadzenia działalności gospodarczej przy ul. (...), ale z uwagi na obiektywne okoliczności w postaci wniesienia udziałów przez współnika z opóźnieniem zmuszona była opłacać czynsz za lokal. Inwestycja została sfinalizowana przy udziale innej firmy i osób fizycznych, ale z opóźnieniem, co wygenerowało stratę. Oskarżona wyjaśniała, iż w jej ocenie prace budowlane wykonywane przez K. U. były wadliwe i nieterminowe, o czym miał świadomość również K. U., który nie występował z roszczeniami cywilnoprawnymi względem oskarżonej.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej – k. 260-261, 520-522, 523-526, 532-536, 537-538.

Wina i sprawstwo oskarżonej w odniesieniu do zarzucanych jej czynów nie budzi wątpliwości Sądu.

Ustalając stan faktyczny w zakresie czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku Sąd oparł się na dowodach osobowych w postaci wyjaśnień oskarżonej A. T. (1) oraz zeznań J. C., P. S., J. S. (2), M. B. (1) i D. L. oraz dowodu z dokumentów w postaci zawartych przez oskarżoną umów leasingowych oraz pism poświadczających wykonywanie w/w umów.

Wyjaśnienia oskarżonej przyznającej się do przywłaszczenia przedmiotów leasingu uzyskanych na podstawie umów z (...) S.A.

i (...) S.A. Sąd uznał za wiarygodne, albowiem znajdują one potwierdzenie w pozostałym – uznanym za wiarygodny materiał dowodowy – w tym przede wszystkim w zeznaniach świadków J. S. (2) i M. B. (1) – pracowników (...) Sp. z o.o.

J. S. (2) zeznał, iż w listopadzie 2012 r. w lokalu spółki został odłączony prąd i (...) (...)” zakończyła działalność. Świadek pomagał oskarżonej przy załadunku przedmiotów, które zostały następnie wywiezione „gdzieś do magazynów, chyba we W.”. Wskazywał, iż były to m.in. meble kuchenne, drzwi, lampy, piece kuchenne, zmywarki, kuchnie wolno stojące, chłodziarki, drukarki i komputery – a opisywane przez niego przedmioty odpowiadają charakterystyką przedmiotom opisanym

w załącznikach do umów leasingu zawartych przez oskarżoną z (...) S.A. i (...) S.A. odpowiednio w dniu 1 i 19 czerwca 2012 r.

Świadek M. B. (1) na polecenie oskarżonej przewoził w/w przedmioty. Jak zeznał, na przestrzeni dwóch tygodni wykonał od 3 do 4 przejazdów samochodem dostawczym do wynajmowanego przez oskarżoną mieszkania na ul. (...) we W.. Świadek opisał również szczegóły swojego zatrzymania w dniu 28 grudnia 2012 r., gdy do w/w miejsca miał zamiar przewieźć zabrane z lokalu przy ul. (...) elementy instalacji wentylacyjnej. Sąd miał na uwadze treść wyjaśnień oskarżonej,

w których wskazywała, iż przedmioty zostały przewiezione do magazynu, którego lokalizacji nie potrafiła wskazać. Niewątpliwie w toku postępowania nie udało się ustalić, jaki był dalszy los przedmiotów leasingu, nie wpływa to jednak na wiarygodność zeznań świadka M. B. (2), któremu Sąd dał wiarę w pełni. Nie można przecież wykluczyć, iż po transporcie sprzętów na ul. (...) zostały one przewiezione w inne miejsce.

Za wiarygodne i przydatne dla ustaleń faktycznych Sąd uznał również zeznania D. L. – prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. – na okoliczność wypowiedzenia przez zarządzaną przez niego spółkę umowy spółce (...)

z uwagi na niewywiązywanie się z płatności czynszowych i zaboru przez oskarżoną należących do spółki przedmiotów. Jakkolwiek wskazać należy, iż świadek w swoich zeznaniach odnosił się do przedmiotów przywłaszczonych na szkodę spółki (...) z lokalu przy ul. (...) (elementy wentylacji, drzwi do pomieszczeń, wyposażenie łazienek, lampy, podwieszany sufit) tak o tym, iż przedmiotów tych było zdecydowanie więcej – i były to przedmioty będące przedmiotem zawartych przez oskarżoną umów leasingowych - świadczą zeznania wyżej przywoływanego świadka J. S. (2).

Logiczne i zbieżne ze zgromadzonym materiałem dowodowym były zeznania świadków J. C. i P. S. – przedstawicieli odpowiednio (...) S.A. i (...) S.A. którzy przybliżyli okoliczności związane z realizacją przez oskarżoną umów leasingowych i bezskuteczną próbą ich odzyskania przez leasingodawcę po wypowiedzeniu poszczególnych umów. O wysokości szkody powstałej w ten sposób w mieniu pokrzywdzonych spółek świadczą wartość przedmiotów leasingu określonych w przedmiotowych umowach.

W zakresie czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej wyroku Sąd dał wiarę wyjaśnieniom A. T. (1) jedynie w zakresie, w jakim są one zgodne z ustalonym stanem faktycznym. W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej, gdyż są one sprzeczne

z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, przede wszystkim z dokumentami i zeznaniami świadków J. S. (1) oraz K. U. i stanowią w ocenie Sądu jedynie obroną przez oskarżoną linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności prawnokarnej za popełnione przestępstwo.

Już w tym miejscu wskazać należy, iż dla oceny, czy dane rozporządzenie było niekorzystne, istotne są okoliczności istniejące w chwili dokonania rozporządzenia. W realiach niniejszej sprawy jest to 21 kwietnia 2012 r., czyli dzień zawarcia pierwszej, pisemnej umowy z pokrzywdzonym K. U.. Wskazać należy, iż już w tym dniu na oskarżonej ciążył szereg zobowiązań pieniężnych, zarówno tych wymagalnych, jak i tych niewymagalnych. Na oskarżonej ciążył chociażby obowiązek spłaty w ratach zadłużenia względem J. H. w kwocie blisko 300.000 zł. Lawinowo rosło jej zadłużenie względem spółki (...) (aktualnie (...) Sp. z o.o.), które z tytułu nieopłacania należności związanej z czynszem najmu lokalu spółki (...) w Galerii (...) wynosiło w kwietniu 2012 r. ponad 600.000 zł i stanowiło podstawę dla najemcy do wypowiedzenia umowy najmu i wszczęcia względem spółki oskarżonej postępowania egzekucyjnego. Nie można abstrahować również o zaległościach oskarżonej w ZUS.

O tym, iż wiarygodne są zeznania J. S. (1) na okoliczność braku całości dokumentacji projektowej w momencie przystępowania jego firmy do prac, świadczy dowód w postaci kopii dokumentacji mailowej, a szczególnie zawarte w nim notatki (k. 173, 195-196) ze spotkań roboczych przedstawicieli różnych branż projektowych na terenie budowy lokalu przy ul. (...), jak i kierowane przez oskarżoną maile z prośbami o przygotowanie ofert w zakresie inwestycji na budowie (k. 181, 194, 231-232). Z korespondencji mailowej wynika również, iż oskarżona nie kwestionowała również zasadności zapłaty na rzecz firmy pokrzywdzonego kwoty 330.000 zł + VAT tytułem faktury za przeprowadzone roboty wyburzeniowe – nawet sama wnioskuje o przesunięcie terminu jej płatności na dzień 15 marca 2012 r.

Nadto oskarżona nie regulowała również płatności za projekty budowlane i wykonawcze, przez co biuro architektów wstrzymało się z dniem 18 kwietnia 2012 r. z wykonywaniem dalszych plac związanych z projektem i nadzorem autorskim. (k. 204, 210).

Oskarżona A. T. (1) pośrednio sama przyznała się do tego, iż w dniu zawierania umowy z firmą (...) na wykonanie umów budowlanych była świadoma, iż nie ma środków na realizację inwestycji. Wskazywała bowiem w swoich wyjaśnieniach, iż od grudnia 2011 r. oczekiwała na przelew środków z (...). Pieniądze te ostatecznie zostały przelane w dwóch ratach w maju 2012 r. (420.000 zł) i w sierpniu 2012 r. (380.000 zł).

W międzyczasie, jak tłumaczyła, pożyczala pieniądze od prywatnych inwestorów z Niemiec, aby mieć możliwość finansowania prac adaptacyjnych innych zobowiązań spółki (...).

Powyższe nie powstrzymało jej jednak od zawierania kolejnych ustnych umów z K. U. na wykonanie dalszej części prac i podjętymi próbami odwołania zapłaty należności wynikających z wystawionych przez pokrzywdzonego faktur za wykonane prace. W ocenie Sądu jej wyjaśnienia,

w której całą winę za brak zapłaty za inwestycję realizowaną przez firmę (...) próbowała zrzucić na fakt nieotrzymania dotacji z (...), są niewiarygodne i są z jej strony wybiegiem mającym na celu umniejszenie swojej winy. Opieranie inwestycji o tak wysokich kosztach na zdarzeniu przyszłym i niepewnym, jakim miała być możliwość uzyskania przedmiotowej dotacji, nie ekskulpuje oskarżonej.

Ustalając stan faktyczny w zakresie czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej wyroku Sąd, oprócz niebudzącej wątpliwości co do jej wiarygodności dokumentacji, oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków J. S. (1) i K. U., albowiem były one logiczne, konsekwentne i zbieżne z pozostałym uznanym za wiarygodnym materiałem dowodowym.

Świadek K. U. opisał okoliczności zawiązania współpracy

z A. T. (1) w zakresie realizowanej inwestycji przy ul. (...). Wskazywał, iż pierwsza umowa zlecenia zawarta z oskarżoną swoim zakresem obejmowała pierwszy etap inwestycji, tj. prace rozbiórkowe

i wzmacniające. Początkowo oskarżona regulowała prace realizowane przez pokrzywdzonego i zrealizowała płatności z 3 faktur na kwotę ponad 30.000 zł. Problemy pojawiły się przy próbie uzyskania przez świadka płatności za wykonane

prace, których wartość opiewała na kwotę 112.149,99 zł i 405.900 zł. Wystąpiły również komplikacje z pozyskiwaniem i udostępnianiem firmie świadka dokumentacji projektowej. Oskarżona wg relacji świadka poprosiła o prolongatę płatności, tłumacząc się problemami z uzyskaniem kredytu. Dopiero gdy świadek ok. 20 kwietnia 2012 r. wstrzymał wykonywanie prac, oskarżona zaczęła kwestionować jakość i zakres wykonanych przez niego prac, najpierw w porozumieniu z dnia 25 kwietnia 2012 r., a następnie – już po wycofaniu pracowników z budowy – wystawiając w dniu 30 kwietnia 2012 r. notę obciążeniową na kwotę 460.000 zł. Świadek wskazywał, iż próby porozumienia się z oskarżoną nie udały się, a on sam z tytułu braku wywiązania się oskarżonej z płatności poniósł szkodę w wysokości określonej w niezapłaconych fakturach.

Zbieżne z wyżej przywołanymi zeznaniami są zeznania świadka J. S. (1) - pracownika w firmie (...) - który pełnił nadzór nad realizacją inwestycji. Świadek ten wskazywał, iż początkowo prace budowlano-adaptacyjne były wykonywane terminowo, ale z uwagi na brak płatności ze strony oskarżonej zostały zamrożone. Oskarżona nie miała żadnych zastrzeżeń do poprawności, terminowości i rzetelności wykonywanych prac, a w pewnym momencie zaczęła tłumaczyć się brakiem pieniędzy na realizację inwestycji. Jednocześnie zapewniała, iż za wykonane usługi zapłaci.

Świadek B. L. – podwykonawca pełniący na zlecenie K. U. funkcję kierownika robót przy ul. (...) - nie miał co prawda wiedzy dot. ustaleń finansowych pomiędzy oskarżoną a K. U., wskazywał jednak, iż w początkowej fazie prace realizowane były zgodnie z harmonogramem i dopiero później wobec braku płatności zostały spowolnione. Sąd nie miał powodów, aby kwestionować wiarygodność zeznań przywołanego świadka.

Dla ustaleń stanu faktycznego w mniejszym stopniu przydatne były ujawnione w toku postępowania sądowego zeznania świadka J. G., który zeznawał na okoliczność postępowania egzekucyjnego, które to postępowanie skutkowało zajęciem przez komornika wyposażenia (...) Sp. z o.o. w Galerii (...) oraz świadka P. G., który przedstawił historię relacji umownych na linii oskarżona – (...) S.A. i zadłużenie oskarżonej względem w/w spółki.

Uzupełniając analizę materiału dowodowego wypada zaznaczyć, iż rekonstruując stan faktyczny uwzględniono wszelkie dokumenty zebrane w toku postępowania przygotowawczego i zawnioskowane przez prokuratora oraz ujawnione w toku rozprawy. Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami i nie budzą one wątpliwości.

Sąd uznał zatem, w zakresie czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku, oskarżoną za winną popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Dla bytu przestępstwa z art. 284 k.k. niezbędny jest zamiar tzw. animus rem sibi habendi, czyli zamiar zatrzymania cudzego mienia dla siebie lub innej osoby, bez żadnego tytułu. Strona podmiotowa przestępstwa z art. 284 k.k. ma charakter umyślny i kierunkowy. Sprawca tego czynu działa w ściśle określonym celu, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy. Dla ustalenia zamiaru przywłaszczenia nie wystarczy by sprawca się na to godził, a więc zamiar ewentualny, niezbędne jest to by tego chciał, by to było jego celem. O zachowaniu umyślnym można mówić jedynie wtedy, gdy sprawca obejmuje swoją świadomością wszystkie istotne elementy czynu, wszystkie jego podstawowe znamiona, a istotnym wyznacznikiem tego, że sprawca obejmuje czyn swój świadomością, a zatem i umyślnością jest jego zamiar. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 lipca 1999 roku w sprawie II Aka, 136/99, OSA 2000/5/38 w Poznaniu). Utrwalony jest od dawna pogląd, zgodnie z którym istotą przywłaszczenia jest zamiar nie bezprawnego władania cudzą rzeczą, ani nie bezprawne nią dysponowanie, czy nawet bezprawne zatrzymanie, lecz trwałe włączenie przez sprawcę przedmiotu przestępstwa do własnego majątku i jest to przestępstwo skutkowe (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2010 r. II Aka 443/09; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r. IV KK 31/07). Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 14.01.2003 r., sygn. akt

II KKN 273/01, Prok. i Pr. 2003/7-8/9).

Wyjaśnienia oskarżonej przyznającej się do winy wspólnie z uznanymi za wiarygodne zeznaniami przesłuchiwanymi na okoliczność czynu świadków,

a także zgromadzona w sprawie dokumentacja bezspornie wykazały, iż A. T. (1) świadomie i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczyła mienie, co do którego ciążył na niej obowiązek zwrotu - wobec braku płatności za raty i w konsekwencji wypowiedzenie przedmiotowych umów leasingu - leasingodawcom. Jej działania polegające na ukrywaniu leasingowanych przedmiotów i przewiezienie ich do bliżej nieustalonego w niniejszym postępowaniu miejsca świadczą jednoznacznie o umyślności działania oskarżonej i jej zamiarze, jakim było bezprawne (wobec braku realizacji płatności i konsekwencji wypowiedzenia umów oraz wezwania do zwrotu przedmiotów) włączenie przedmiotu leasingu do własnego majątku. Na ocenę zamiaru oskarżonej musi również rzutować jej całkowite zaniechanie odpowiadania na wezwania i próby kontaktu ze strony leasingodawców, na co wskazywali w swoich zeznaniach świadkowie P. S. i J. C..

Wysokość szkody jaką ponieśli pokrzywdzeni – 45.888,94 zł

w przypadku (...) S.A. i 50.565,47 zł w przypadku (...) S.A. została udowodniona przedłożonymi umowami leasingu. Nadmienić należy, iż łączna wartość szkody jaką poniosła (...) S.A., to suma wynikająca z wartości umowy leasingu i umowy przewłaszczenia, a obie kwoty są – z uwagi na fakt, iż pokrzywdzeni są płatnikami podatku VAT – kwotami netto.

Sąd nie miał również wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonej w zakresie czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej wyroku.

Przestępstwo oszustwa, stypizowane w art. 286 § 1 k.k., polega na motywowanym celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności do nienależytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości danej osoby. Może zostać ono osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym stanie rzeczy. Wprowadzenie w błąd może następować także za pomocą tzw. faktów konkludentnych, a mianowicie takiego zachowania sprawcy, z którego pokrzywdzony sam ma – według zamiaru sprawcy – wysunąć błędne wnioski.

Korzyść majątkowa w rozumieniu art. 286 § 1 k.k. jest niewątpliwie pojęciem szerszym niż przywłaszczenie, zagarnięcie mienia, stanowiące cel działania sprawcy (animus rem sibi habendi). Dlatego też dla realizacji znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sprawca bynajmniej nie musi dążyć do przywłaszczenia mienia stanowiącego przedmiot oszukańczych zabiegów, wystarczy, że zamierza osiągnąć korzyść majątkową wynikającą z niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez osobę czy inny podmiot wprowadzone w błąd. (...)

Celem sprawcy jest skłonienie konkretnej osoby do rozporządzenia mieniem w oparciu o uświadomiony i zarazem nieprawdziwy obraz rzeczywistości. Dla uznania, iż mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd, wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem. Wobec powyższego stwierdzić należy, iż przedmiotem ochrony w ramach przepisu art. 286 § 1 k.k. jest nie tylko świadczenie majątkowe objęte ochroną prawną, ale też każde inne - choćby spełnienie świadczenia przez osobę oszukiwaną naruszało przepis ustawy karnej. Przepis art. 286 § 1 k.k. nie dzieli bowiem oszustw na "lepsze" i "gorsze", a jedynie wskazuje na przesłanki, jakie winny być spełnione, aby można było sprawcy przypisać czyn (vide: wyrok SN z dnia 10.03.2004 r., sygn. II KK 381/03, OSNwSK 2004/1/523, Prok.i Pr.-wkl. 2004/7-8/3).

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że znamiona oszustwa wypełnia działanie sprawcy, który w umowie zobowiązuje się do określonej płatności

w uzgodnionym, odroczonej terminie, jeżeli jej zawarciu towarzyszy powzięty z góry zamiar niedotrzymania uzgodnionego terminu zapłaty

i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia zapłaty od ewentualnego powodzenia określonych inwestycji dokonanych w przyszłości (vide: wyrok SN z dnia 10 lipca 2007 r., III KK 20/07, Lex nr 310207; wyrok SA w Lublinie z dnia 17 czerwca 2003 r., II AKA 52.03, Prok. i Pr. – wkł. 2004/6/20; wyrok SN z dnia 19 lipca 2007 r., V KK 384/06, LEX nr 299205).

In concreto skala zobowiązań finansowych, które obciążały oskarżoną A. T. (1), brak aktywów i realnych źródeł dochodu nie pozwala na uznanie, iż w dniu zawarcia umowy o roboty budowlano-adaptacyjne w dniu 21 lutego 2012 r. oskarżona po pierwsze posiadała środki na ich sfinansowanie, a po drugie był po jej stronie taki zamiar. Doprowadzenie K. U. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wiązało się z brakiem zapłaty za wykonane przez jego firmę prace budowlano-adaptacyjne, określone w dwóch fakturach, opiewające na łączną kwotę 518.049,99 zł brutto. W realiach niniejszej sprawy zapłacenie początkowo przez oskarżoną należności z trzech pierwszych faktur opiewających na łączną kwotę ponad 30.000 zł należy ocenić jako działanie mające na celu wzbudzenie zaufania u kontrahenta, który następnie kredytował czynności przedsięwzięte na korzyść oskarżonej, związane z wykonywaniem dla niej dalszych prac o szerszym zakresie i wymagających przeznaczenia na nie większych środków finansowych w porównaniu do robót wykonanych początkowo – za które uzyskał wynagrodzenie. Oskarżona początkowo nie kwestionowała jakości, zakresu i wartości wykonywanych przez firmę pokrzywdzonego prac, próbując jedynie uzyskać dłuższe terminy do zapłaty należności wynikających z przedmiotowych faktur. Dopiero gdy ten ostatecznie wstrzymał prace na budowie, ze strony oskarżonej pojawiły się zastrzeżenia przedstawione w przedłożonej przez nią propozycji porozumienia z dnia 25 kwietnia 2012 r. Jeszcze w tym dokumencie oskarżona deklarowała zapłatę kwoty ponad 288.000 zł (kwestionując część wykonanych przez pokrzywdzonego prac) licząc zapewne, iż ten wznowi swoją aktywność przy ul. (...). Dopiero gdy powzięła informację, iż pokrzywdzony ostatecznie wycofał swoją ekipę remontową z obiektu, uznała to za odstąpienie od umowy i wystawiła notę obciążeniową z tytułu kary umownej na kwotę 460.000 zł. Kwotę tę następnie chciała skompensować z uznanym roszczeniem pokrzywdzonego do kwoty 318.641,14 zł.

Korzyścią majątkową, którą oskarżona uzyskała na podstawie w/w działania, są wykonane przez firmę (...) prace, za które oskarżona nie zapłaciła. Szkada, którą pokrzywdzony poniósł z tego tytułu, wynosiła 518.049,99 zł – będąca sumą kwot wynikających z faktur VAT nr (...) i fakturę VAT nr (...) – pierwotnie zaakceptowanych przez oskarżoną. Mając na uwadze wysokość szkody – stanowiącej zgodnie z dyspozycją art. 115 § 5 k.k. mienie znacznej wartości - zachowanie oskarżonej wypełniającej znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. należało zakwalifikować łącznie z art. 294 § 1 k.k. Ponadto Sąd uznał, iż czyn popełniony przez oskarżoną znamionują wielokrotne zachowania, które zostały podjęte w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a zatem stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k.

Zachowanie oskarżonej w odniesieniu do obu przypisanych jej przestępstw było działaniem umyślnym, z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na osiągnięcie korzyści majątkowej. W momencie podejmowania przypisanych jej działań przestępnych oskarżona A. T. (1) była osobą doświadczoną życiowo i w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonej. Znajdowała się ona w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niej wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie takich realizujących znamiona przestępstw.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę i uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą, a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości będzie dla oskarżonej:

- za czyn przypisany w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku, kwalifikowany z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – **kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

- za czyn przypisany w punkcie II. części dyspozytywnej wyroku, kwalifikowany z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – **kara 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

Spoleczna szkodliwość obu przypisanych oskarżonej czynów jest znaczna. W zakresie czynu przypisanego w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku działanie oskarżonej było wymierzone w podstawowe dobro, jakim jest prawo własności. Oskarżona zdawała sobie sprawę, iż zaprzestanie płatności rat leasingowych będzie wiązało się z koniecznością zwrotu przedmiotów leasingu, a pomimo tego przedmiotów tych nie zwróciła, ukrywając je, a następnie unikała kontaktu z przedstawicielami pokrzywdzonych spółek.

Przywołaną znaczną szkodliwość społeczną popełnionych przez oskarżoną czynów, podobnie jak jej uprzednią karalność, należy zaliczyć do okoliczności obciążających.

Do okoliczności łagodzącej w zakresie czynu przypisanego w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku Sąd zaliczył oskarżonej jej przyznanie się do winy.

W zakresie popełnionego przez oskarżoną przestępstwa oszustwa, przypisanego w punkcie II. części dyspozytywnej wyroku zachowanie oskarżonej naruszało zaufanie podmiotów występujących w obrocie gospodarczym, a także godziło w abstrakcyjne dobro, jakim jest pewność

i bezpieczeństwo obrotu prawnego. Zachowania podobne do takich przedsięwziętych przez oskarżoną mogą prowadzić do utraty płynności finansowej przez inne firmy i rodzić podobną postawę u innych osób, które widząc łatwo uzyskane w ten sposób środki finansowe, same mogą dopuszczać się identycznych przestępstw. Dlatego istotne jest odpowiednia reakcja karna na tego typu przestępstwa.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył oskarżonej kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. I. i II. części dyspozytywnej wyroku i wymierzył jej karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Sąd wymierzając karę łączną zastosował zasadę asperacji, mając na uwadze

w szczególności związek przedmiotowy popełnionych przestępstw, bacząc również na to, aby wymierzona kara odpowiadała celom zapobiegawczym

i wychowawczym kary. W ocenie Sądu wymierzona kara łączna jest właściwą reakcją na popełnione przez oskarżoną przestępstwa. Sąd nie stwierdził podstaw do zastosowania zasady pełnej kumulacji bądź absorpcji, albowiem zastosowanie tych dyrektywy wymiaru kary łącznej może być stosowane w sytuacjach wyjątkowych.

Sąd, przyjmując pozytywną prognozę kryminologiczną wobec oskarżonej A. T. (1), na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją Kodeksu Karnego, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r., warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej względem niego kary pozbawienia na okres pięciu lat próby.

W ocenie Sądu brak jest przesłanek, aby przypuszczać, że umieszczenie oskarżonej w zakładzie karnym byłoby konieczne dla potrzeb prewencji indywidualnej i ogólnej. W tym konkretnym przypadku zasadne jest przekonanie, że już samo zagrożenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie dla oskarżonej A. T. (1) wystarczającą dolegliwością i skutecznie posłuży osiągnięciu jej celów. Podkreślić należy, że kara bezwzględne pozbawienia wolności stanowi środek ostateczny (ultima ratio), po który można sięgnąć tylko wtedy, gdy żadna z wymienionych kar lub żaden środek karny nie spełni celów kary. Sąd uznał, że mimo skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, kara ta osiągnie wszelkie cele, w tym cel wychowawczy, jak i społeczną readaptację oskarżonej i zapobiegnie jej powrotowi do przestępstwa.

W punkcie V. części dyspozytywnej wyroku Sąd, działając na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżoną obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonych:

- (...) S.A. – kwoty 45.888,94 zł,

- (...) S.A. – kwoty 50.565,47 zł,

- K. U. – kwoty 518.049,99 zł.

Orzekając o kosztach i opłacie, Sąd wziął pod uwagę możliwości finansowe oskarżonej. Mając na uwadze sytuację majątkową oraz kwestię zobowiązań finansowych nałożonego na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody Sąd uznał, że uiszczenie opłaty byłoby dla niej zbyt uciążliwe.

U podstaw takiego orzeczenia legły więc przepisy art. 624 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych

(t. jedn. Dz.U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.).